
Marno János

MIT KÖHÖGÖK ÉN ITT NEKED?

Változat egy Petri György-dalra

Üldözik egymást a napok, mint a felhők
a város felett egy tévésorozatban,
mely nem is olyan botrányosan rossz,
mint megszoktad volt még húsz évvel ezelőtt,
vagy akár csak tízzel is, amikor pedig
már ment a Maffiózók, bár ott a felhők
nem játszottak jelentős szerepet. Sem New York
éjszaka felülnézetből, a cikázó fénycsíkok,
hogy a fények is üzzék egymást, ne csak a felhők,
mert közben nem derülhet a szereplőkön
a néző, s meg sem nagyon kedvelheti őket,
főleg nem úgy, mint a maffiózókkal tette,
szívébe zárva végül az összeset, a fasz
emlékszik rá mostanra már, hogy miért;
itt most az nem megy. Itt a sztori húsa
egyetlen gyilkosság magvára épül, s így vala-
hogy ki féregre, ki féregjáratra emlékeztet.
Nem expliciten feltétlenül. Többségében
inkább csak közérzetileg. Aztán kilövöm
a tévét, és átülök ide a gépemhez, a könyved
fölé görbedve, és nyomban erőt vesz rajtam
a köhögés kényszere, mely képzeletemben
kihajt a ködbe, ahol lassan kirajzolódni látlak
egy kádban ülve, összedörzsölve tenyered,
lehántva róla a bőrt, inat s a kevéske húst,
míg a csontját nem éri el a történet. Majd úgy
térek ágyba, hogy a köhögésem sem csillapult.

AZ ÉLET

Petri Györgynek

Az újdonság ebben a kurva hosszú sorozatban az, hogy még a dereka táján szét-esik, ha a sötét rosszkedv mint sötét anyag füstölgő szurok gyanánt egybe nem fogja. A sötét rosszkedv viszkozitása ennél fogva többet ér bármely cseppfolyós avagy gáznemű derűnél, amire persze magas hőfokon a kátrány is képes, az elgázosodásra tudniillik, s hogyha ehhez még köd ereszkedik le a hajnali tájra, attól a köhögés akár halálosan fojtóvá is válhat. Régebbi élményeimből idéződnék így fel könnyebb, mert lejtős jelenetek, valahonnan fentebbről ereszkedek majdnem fütörészve lefelé egész' magamnak, előbb hugyozva, majd köpködve magam elé, s egyszerre forró és lágy, fekete masszába lépek; s e lágyság mégsem riaszt meg avval, hogy másodpercek kérdése, és elnyel. Szándalom megfogja kicsit, és akkor mi van, fél kézzel kifogok rajta, külön élvezetemetelve abban, hogy a jelenet mintha nyomban színpad után kiáltana. Pedig a színházat magát rühellem szívből, a sok rossz színészt benne a legrosszabb világnézetekkel, meg az émelyítő versmondásukkal; a kiáltást tehát csendre inteném, váljék halkuló kiáltozássá, ahogy távolodik tőlem az emlék, enyészve, mint testben a lélek, ha egykori jelenléted parázs jelenetekre bomlik szét. A paraszat ugyan nem értem, mi csúsztathatta ki a számon, cigizni ma már álmomban se cigarettázom, már csak az influenza segít utánoznom hírhedt köhögésedet, mely, mondom, kisvártatva ugatássá, majd nyüsztítésé s végül hörgő vonítássá fajul, hogy a hurut feljöjjön; hogy könyved fölé görbedhetve ismét, ujjbegyemen érezzem szavaidat, mint hullón a pikkelyzetet, mely az iszapból merült föl – ami még a sorozatnak is lassan véget vethet. Egy gyilkos mégsem annyira komoly, ha szörnnyeteg. Csorbítja s ezáltal tompítja az élet.

KIÜRÜLTEN ÉS KIÜRÍTVE

„*Ich habe genug*”
(PGy)

Már csak a lejtő megy nekem, kedves
Halottam, elhaladok lefelé a nemzeti
dohánybolt mellett is, már mióta ott van,
s én még mindig pártirodának nézem,
még hozzá illegálisnak, kérlek. Betérnék mostan
kifújni magam, de hátha fináncnak, mondjuk
Robert Burnsnek néznek? S még megölnének?
Vagy megkedvelnék, s marasztalnának tagnak?
És az rosszabb, mintha idekint a hideg szmog fojt meg?
Ki adná rám akkor kockás takaróját, kérlek?
Ezt azonban most abba hagyom. Többet nem
kérekelek, nem az én modorom, és az ember
gondoljon a korára is, amelyből kivesznek
bizonyos szólásformák, s a helyükön hol kátyú,
hol kráter támad, s akkor megint ott vagyunk,
ahol hamarosan aszfaltozni fognak. Nem
vagyok őszinte híve semmiféle boltnak. Ma egy
újabb epizódot untam végig a Gyilkosságból,
unatkoztam és haldokoltam mordan, neki-
vetve fél vállamat a falnak, és irigyeltelek;
hogy mióta túl vagy már rajta! Belealélтам
a sóvárgó félelembé, meg hogy addig is mi legyen,
ha kinyomtam már a tévét. Tévé után jön
a teafozós? Cigaretta, mondom, hogy nem, igen, nem is
álmodom vele, négy éve egy árva slukk sem
járta meg a légcsővem. Ereszkedtem hát lefelé,
meg sem torpanva a tejüveges pártirodaajtó
mellett, tartva tőle, hogy az Alkotáson át-
kelve sokat súlyosodik majd a rosszullétem,
jobban tenném talán, ha váratlanul bevárok
egy hatvanegyest, s hagyom, hadd haladjon át
rajtam reccsenéssel. Az alkatomhoz jobban menne,
mint egy kórházazás, nővérkézés, adjunktus
urazás. De gyáva voltam lecövekelni, ugyanúgy
húztam át az úttesten, mint fentebb el a párt-
iroda mellett, se pártfoglalás, sem egzisztenciális
döntés, halasztás csak epizódtól epizódig,
egy olyan gyilkos nyomába eredve, akiről ha
kitudódik a kiléte, a kutya sem figyel rá többet.

Ezért nem vagyok oda a krimiért, a Chandlerért sem oly mértékben, mint a TD vagy te, habár ha mégis felütöttem némely könyvét este, azt már csak a kelésidőben, kiürítve és kiürülten, csuktam össze.

Kőrízs Imre

FATER

Két emberrel kapcsolatban jut néha eszembe, hogy mit szólnának bizonyos borokhoz: apám és Petri. De minthogy tudtommal mindketten mennyiségi ivók voltak, ráadásul sör- és pálinkahangsúllyal, önológiai téren (ez az „önológia” – a görög „oinosz” szóból – a borászat latinosa neve, és egyben a „teológia” magázó formája), szóval e téren nem remélhetnék tőlük túl sokat.

Nekem viszont a részegséggel kapcsolatban nincs túl sok személyes tapasztalatom.*

Kétszer vezettem haza részeget. Az egyik jött, nem is kellett vezetni. Sőt, éppen arra kellett figyelni, hogy ne legyen hozzá túl közel, mert akkor megállt, és úgy magyarázott nekem, se túl távol, mert akkor megint csak megállt, és magában kezdett el beszélni.

A másik, amikor megláttam, a havas járdán feküdt, a felsőtestével már belógott a latyakos úttestre. Odavitem a falhoz, de akár vállban, akár a lapockájánál, akár a fenekénél támasztottam meg, folyton összecsukszott, mint valami szőnyegnyi nyakkendőszelvény-köteggel, nem volt tartása.

* Azt kérte, beszéljek a tiedről, mert szerettél volna Petrirel egy versbe kerülni. Hogy mondjam el, milyen volt, amikor a negyvenedik születésnapodon ott ültünk a Csengery utcában a hányásodban, vagy hogy később, egy céges karácsony végén hogyan ébredtél fel az asztalod alatt, miközben kicsit odébb, az üres és sötét irodában két kollégád egy-egy kis lámpa fényénél, az ébredésedre várva, türelmesen laptopozott.